

ಮಿಷಿಯಾಯಿತು. ನೀನು ಊಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಹೋಗಬೇಕು’.

‘ಮಾಧು ಎಲ್ಲಿ?’

‘ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಪೂಜೆಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ’ ಆನಂದ ದೇವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಪ್ರಸಾದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ. ರಾಘವ ಬಲವಂತ ಮಾಡಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಎಬ್ಬಿಸಿದ. ಚಾಪೆ ಹಾಕಿ ಬಾಳೆ ಎಲೆ ಹಾಕಿ, ಎಲೆಯ ಮುಂದೆ ರಂಗೋಲಿ ಹಾಕಿದ್ದರು. ಶಂಕರ ಪಂಚೆ ಕೊಟ್ಟು, ಅಡುಗೆಯವರು ಬಡಿಸಿದರು. ಪಲ್ಯ, ಕೋಸಂಬರಿ, ಪೈನಾಪಲ್ ಗೊಜ್ಜು, ಪುಳಿಯೋಗರ, ಹುಳಿತೊವ್ವೆ, ಮಜ್ಜೆಗಹುಳಿ, ಹೋಳಿಗೆ, ಶ್ಯಾವಿಗೆ ಪಾಯಸ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಊಟ ಮಾಡಿ ತುಂಬಾ ದಿನಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬ ಮಾಡಿದರೂ ತಾವು ನಾಲ್ಕೇ ಜನ. ಇಷ್ಟು ಬಗ್ಗೆ ಮಾಡಲು ಆವಂತಿಗೆ ಬಿಡುವಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆನಂದ ಮಿಷಿಯಿಂದ ಊಟ ಮಾಡಿದ. ರಾಘವ ಶಂಕರ ಬಾಯ್ತುಂಬಾ ಹರಟಿದರು. ರಾಘವ ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸಿದ. ಅವನ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳೂ ಎಂಜಿನಿಯರ್ಸ್. ಒಬ್ಬ ಬಾಂಬೆಯಲ್ಲಿದ್ದ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದ. ಶಂಕರನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು. ದೊಡ್ಡವನಿಗೆ ಬಿ.ಇ.ಗೆ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ ಪೂಜೆ. ಮಗಳು ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿದ್ದಳು. ರಾಘವನ ಮೊದಲನೇ ತಂಗಿ ಸಾವಿತ್ರಿ ಕೊನೆಯ ತಂಗಿ ಗಾಯತ್ರಿ ಬಂದು ಮಾತನಾಡಿಸಿದರು. ರಾಮಾಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹೋಗಿ 12 ವರ್ಷಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಅವರ ಹೆಂಡತಿ ಸುಂದರಮ್ಮ ಗಂಡನಿಗಿಂತ ಮೊದಲೇ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್‌ನಿಂದ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ರಾಘವ ಆನಂದನ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ಅಣ್ಣ-ತಂಗಿಯರ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿದ. ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಮಾಧು ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ಮಾಹಿತಿ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಅವನ ಬಗ್ಗೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಅವಾಯ್ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಆನಂದನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಮಾಧು ನಿಜವಾಗಲೂ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನಾ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಆನಂದನನ್ನು ಕಾಡಿತು. ಅವನು ಅವರ ಮನೆ ಗೇಟು ದಾಟಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗ ಗಾಯತ್ರಿ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದು ಅವನ ಕೈಗೆ ಒಂದು ಚೀಟಿ ಕೊಟ್ಟು ಓಸುಗುಟ್ಟಿದಳು.

‘ಇದು ಮಾಧು ನಂಬರ್. ನೀನು ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ನನಗೂ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸು. ನನ್ನ ನಂಬರ್ ಹಿಂದುಗಡೆ ಇದೆ’. ಅವನ ಉತ್ತರಕ್ಕೂ ಕಾಯದೆ ಅವಳು ವಾಪಸ್ಸಾದಳು. ಅವನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೇಳಿ ಹೊರಟ.

‘ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಬಂದಾಗ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾಪ್ಪ’ ಎಂದಿದ್ದ ರಾಘವ.

ಆನಂದ ಆ ರಸ್ತೆ ದಾಟಿ ಮುಖ್ಯ ರಸ್ತೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ದಿನಸಿ ಅಂಗಡಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಶಿವಪ್ಪನವರ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಅಂಗಡಿ ಇದ್ದಿದ್ದು ನೆನಪಾಯಿತು. ಆನಂದನ ತಂದೆ ರಾಮಣ್ಣನವರು ಶಿವಪ್ಪನವರ ಅಂಗಡಿಯಿಂದಲೇ ಸಾಮಾನು ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಿವಪ್ಪನವರ ಮಕ್ಕಳು ರಾಮಣ್ಣ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಮನೆಗೆ ಪಾಠಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆನಂದ

ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗರು ಸಾಮಾನು ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದಿಬ್ಬರು ಗ್ರಾಹಕರಿದ್ದರು. ಗಲ್ಲಾಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಎಲ್ಲೋ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಅಯ್ಯೋ ಇವನು ಶಿವಪ್ಪನವರ ಮಗ ಬಸವರಾಜ ಅಲ್ಲಾ? ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ ಮಿಷಿಯಾಯಿತು.

‘ನೀನು ಆನಂದ ಅಲ್ಲಾ?’ ಬಸವರಾಜನೇ ಕೇಳಿದ. ‘ಹೌದು ನೀನು ಬಸವರಾಜ ಅಲ್ಲಾ? ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೂ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾರಾ?’

‘ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಹೋಗಿ 10 ವರ್ಷಗಳಾದವು. ಅಪ್ಪ ಇದ್ದಾರೆ. ವಯೋಸಹಜವಾದ ಕಾಯಿಲೆಗಳು. ನಿಮ್ಮಂದೇನ್ನ ತುಂಬಾ ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಬಾ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ. ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೆ ಸಂತೋಷಪಡ್ತಾರೆ’. ಇಬ್ಬರೂ ಪಕ್ಕದ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಬಸವರಾಜನ ಹೆಂಡತಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದರು. ಕಾಂಪೌಂಡ್‌ನಲ್ಲಿ ನಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಕಾಲು ತೊಳೆದರು.

‘ನಮ್ಮನೇಲಿ ಊಟ ಮಾಡ್ತೀಯೆ ತಾನೆ? ಮಡಿ ಗಿಡೀತ...’

‘ಹಾಗೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಮಾಧು ಮನೇಲಿ ಊಟವಾಯ್ತು’.

‘ಹಾಗಾದ್ರೆ ಊಟದ ಮನೆಗೆ ಬಾ. ನಾನು ನಿಮ್ಮಂದೆ ಹತ್ತ ಮಾತಾಡ್ತೀನೇ. ನೀನು ಊಟ ಮಾಡು. ಅವರಿಗೆ ಮಲಗಿರ್ತಾರೆ. 12 ಗಂಟೆಗೆ ಊಟ ಮಾಡಿ ಮಲಗಿದರೆ ಮೂರು ಗಂಟೆಗೆ ಏಳೋದು. ಆನಂದ ಅನಂತನಿಗೆ ತಾನು ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗೆ ಬರುವುದಾಗಿ ಮೆಸೇಜ್ ಮಾಡಿದ. ಬಸವರಾಜನಿಗೆ ಊಟ ಬಡಿಸಿ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಲೋಟದ ತುಂಬಾ ತಣ್ಣನೆಯ ಸಿಹಿ ಮಜ್ಜೆಗೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟರು.

‘ಏನು ವಿಶೇಷ ಆನಂದ್. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಬಂದಿದ್ದೀಯಾ?’

‘ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಈ ಕಡೆ ಬರಬೇಕು ಅಂದುಕೊಳ್ಳಿದ್ದೆ. ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸಲ ಬಿಡುವು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ಈ ದಿನ ಮಾಧವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನ ಪೂಜೆ. ಅಲ್ಲೇ ಊಟವಾಯ್ತು.’

‘ಮಾಧು ಸಿಕ್ಕಿದಾ?’

‘ಇಲ್ಲ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆಂತ ಹೇಳಿದ್ದು. ಆಮೇಲೆ ನಾನು ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದ ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೂ ಉತ್ತರ ಬರಲಿಲ್ಲ.’

‘ನನಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಇವರು ಅವನ ಜೊತೆ ಸಂಪರ್ಕ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಒಂಬತ್ತು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಾದವು. ಆ ಮಹಾರಾಯ ಈ ಕಡೆ ಬಂದೇ ಇಲ್ಲ.’

‘ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದಾರಾ?’

‘ಇಲ್ಲ. ಮೇಲ್ಕಡೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶಂಕರ ಇದ್ದಾನೆ. ಕೆಳಗಡೆ ರಾಘವನ ಕುಟುಂಬವಿದೆ. ಹಬ್ಬಹರಿದಿನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಸಾವಿತ್ರಕ್ಕ ಕೊಳ್ಳೇಗಾಲದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು. ಗಂಡ ಪುರೋಹಿತರು. ಗಾಯತ್ರಿ?’

‘ಇದೇ ಊರಲ್ಲಿ ಜಿ.ಜಿ.ನಗರದಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ. ಆಕೆ

ಗಂಡ ಟ್ರೆಪರಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಇಬ್ಬರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಅನುಕೂಲವಾಗಿದ್ದಾರೆ.’

‘ಬಸವರಾಜ ಈಗಲೂ ರಾಘವಶಂಕರನ ಮನೆಯವರು ಮಡಿ ನಿಯಮ ಪಾಲಿಸ್ತಾರಾ?’

‘ರಾಘವ ಮಡಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪನ್ನ ಮೀರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಶಂಕರ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಕುಡೀತಾನೆ. ಹೋಟೆಲ್‌ನಲ್ಲೂ ತಿನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ರೆ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಮಾಧವನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡಲು ನೋಡು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಶಿವಪ್ಪನವರು ಎದ್ದರು. ಕಿವಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ನಿಜ. ಆದರೆ ಜ್ಞಾಪಕಶಕ್ತಿ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದರು. ತಮ್ಮ ಕಾಯಿಲೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ಅವನು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಹೊರಟಾಗ ಮೂರೂವರೆ ಆಗಿತ್ತು. ಅವನ ಗುಂಪು ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಬೆಂಗಳೂರು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಅವರು ಮನೆ ತಲುಪಿದಾಗ ಹನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆ ದಾಟಿತು.

ತನ್ನ ಕೆಲಸದ ಜಂಜಾಟದಲ್ಲಿ ಆನಂದ ಮಾಧವನನ್ನು ಮರೆತ. ಆದರೆ ಅವನ ಹಾಗೂ ಗಾಯತ್ರಿ ನಂಬರ್ ಸೇವ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಒಂದು ಭಾನುವಾರ ಆವಂತಿ ಮಕ್ಕಳ ಜೊತೆ ತವರು ಮನೆಗೆ ಹೊರಟಾಗ ಆನಂದನಿಗೆ ಮಾಧವ ನೆನಪಾಗಿ ಅವನು ತಕ್ಷಣ ಮಾಧವನಿಗೆ ಕಾಲ್ ಮಾಡಿದ.

‘ಯಾರು?’

‘ನೀನು ಮಾಧು ತಾನೆ?’

‘ಹೌದು. ನೀವಾರು?’

‘ನಾನು ಆನಂದ ಕಕೋ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಮಗ’.

‘ಎಲ್ಲಿದ್ದೀಯೋ?’

‘ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ರಾಜರಾಜೇಶ್ವರಿ ನಗರದಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ.’

‘ನೀನು?’

‘ನಾನು ನಾಗರಬಾವಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ’.

‘ಅಡ್ರೆಸ್ ಕಳಿಸು. ಈಗಲೇ ಬರ್ತೀನಿ.’

‘ನೀನು ಬರಬೇಡ. ನಾನೇ ಬರ್ತೀನಿ. ಲೋಕೇಶನ್ ಕಳಿಸು.’ ಆನಂದ ಲೋಕೇಶನ್ ಕಳಿಸಿದ. ಸುಮಾರು 12 ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಾಧವ ಬಂದ. ಮೊದಲಿಗಿಂತ ದಪ್ಪಗಾಗಿದ್ದ. ಹೊಟ್ಟೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಉಂಗುರಗಳಿದ್ದವು. ಕುತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಿ ದಪ್ಪ ಸರವಿತ್ತು. ಆನಂದ ಅವನನ್ನು ಅಪ್ಪಿದ. ಅವನು ಆನಂದನ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ.

‘ನಿನಗೆ ವಯಸ್ಸೇ ಆಗಲೇನೋ? ಇದ್ದ ಹಾಗೇ ಇದ್ದೀಯಾ?’ ಆನಂದ ಜೊರಾಗಿ ನಕ್ಕ.

‘ನಿನಗೆ ನನ್ನ ನಂಬರ್ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತು?’ ಮಾಧವ ಸೋಫಾ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕೇಳಿದ. ಆನಂದ ತನ್ನ ಮೈಸೂರು ಭೇಟಿ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದ.

‘ಗಾಯತ್ರಿ ಹತ್ತಿರ ನನ್ನ ನಂಬರ್ ಇತ್ತು ನಿಜ. ಆದರೆ ನಾನೇ ನಾಲ್ಕು ಸಲ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ್ದು ಅವಳು ರಿಸೀವ್ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ನನಗೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕಿರುವಾಗ ಅವಳು ತಾನೇ ಏನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ?’

‘ನಿನಗ್ಯಾಕೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ?’

‘ಅದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಥೆ.’